

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Ambtenarenrecht	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Werkloosheid	12
Volksverzekeringen	13
Sociale zekerheid overig	14
TOZO, NOW, TOFA	14
Bestuursrecht overig	15
Algemene Verordening Gegevensbescherming	15
Vreemdelingenrecht	15
Asiel	15
Unieburgers	16
Richtlijnen en verordeningen	17
Vreemdelingenbewaring	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 607

MK ABRS, 21-07-2021, 202002978/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Zoeterwoude.

Awb 1:3 lid 1, 8:1

Wet algemene bepalingen burgerservicenummer (hierna: Wabb) 7, 8 lid 1 t/m 3

BESLUIT. BEVOEGDHEID. Afwijzing verzoek nieuw BSN-nummer. Geoordeeld wordt dat de reactie op het verzoek van [appellant], die geen besluit is, ook niet gelijkgesteld wordt met een besluit en de rechtbank terecht, zij het op andere gronden, zich onbevoegd heeft verklaard van het beroep kennis te nemen.

De Afdeling ziet op dit moment onvoldoende aanknopingspunten om de reactie op het verzoek van [appellant] om wijziging van het BSN, gelijk te stellen met een besluit uit het oogpunt van rechtsbescherming. Daarbij wordt van groot belang geacht dat het in de eerste plaats aan de wetgever is om onderzoek te doen naar het BSN-stelsel en mogelijke risico's daarvan en vervolgens om af te wegen of, en zo ja op welke wijze, de wet moet worden aangepast.

Besluit waarbij het college een verzoek van [appellant] om hem een nieuw burgerservicenummer (hierna: BSN) toe te kennen heeft afgewezen. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om van het beroep kennis te nemen. De rechtbank heeft miskend dat het college het verzoek had moeten opvatten als een verzoek om een nieuw nummer in het verkeer te brengen en dit aan hem toe te kennen en gelijktijdig het oude nummer af te voeren. Het college is volgens hem wel bevoegd dit te doen op grond van de Wabb. [...]

Beoordeling

5. [appellant] betoogt onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 14 juni 2017 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2017:1551](#)] dat zijn situatie hiervan verschilt omdat hij niet verzoekt om vernietiging van zijn BSN nummer, maar om de toekenning van een nieuw nummer en het inactief maken van het oude nummer. In die uitspraak ging het om een verzoek tot vernietiging van het BSN nummer. [appellant] betoogt terecht dat zijn verzoek gaat om wijziging van het BSN nummer en dat dat kan worden opgevat als het toekennen van een nieuw nummer en het inactief maken van het oude nummer. Anders dan [appellant] met zijn betoog beoogt heeft dit echter niet tot gevolg dat de reactie op zijn verzoek daarmee een besluit is. Zoals eveneens volgt uit de genoemde uitspraak van 14 juni 2017 is zowel het toekennen van een BSN nummer aan een burger als het intrekken van een BSN nummer een feitelijke handeling. Tegen een feitelijke handeling kan geen bezwaar worden gemaakt of beroep worden ingesteld.

5.1. Vervolgens rijst de vraag of de reactie van het college zou moeten worden gelijkgesteld met een besluit om zo rechtsbescherming te bieden aan burgers die een BSN nummer uit het verkeer gehaald willen zien en een nieuw BSN nummer toegekend willen krijgen. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Wabb volgt dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest. Daarin wordt gesteld dat het niet nodig is om handelingen met betrekking tot het toekennen van een BSN gelijk te stellen met een besluit in de zin van de Awb (Kamerstukken II 2005/06, 30 312, nr. 4, blz. 5) omdat aan het BSN zelf geen rechten kunnen worden ontleend.

5.1. De minister heeft ter zitting het volgende toegelicht over het BSN-stelsel. Veel ZZP'ers zoals [appellant] maakten gebruik van een btw-nummer dat gelijk was aan het BSN nummer. Het is

technisch mogelijk om aan iemand een nieuw BSN nummer toe te kennen, maar de wet sluit die mogelijkheid bewust uit in artikel 8, eerste lid, van de Wabb. Een BSN nummer wordt nadrukkelijk eenmalig toegekend aan een persoon en dat is ook het uitgangspunt van de Wabb. De minister stelt een BSN nummer ter beschikking aan de gemeente, die het BSN nummer toekent wanneer een persoon zich voor de eerste maal inschrijft in de basisregistratie personen. Alleen als blijkt van een fout waardoor strijd met de Wabb ontstaat wordt het BSN nummer uit het verkeer gehaald, en in een archief bewaard. Deze gang van zaken wordt ook wel "inactief maken" van het nummer genoemd. Daarmee blijven de gegevens die zijn gekoppeld aan dat nummer bewaard. Een BSN nummer wordt nooit vernietigd omdat het belangrijk is dat deze gegevens bewaard blijven. Veel organisaties maken gebruik van het BSN nummer, ook private organisaties, waaronder bijvoorbeeld ziekenhuizen. Als ook in andere gevallen zou worden overgegaan tot wijziging van BSN nummers zou dit grote praktische gevolgen kunnen hebben die niet makkelijk te overzien zijn, aldus de minister.

5.2. Uit de Wabb en de daarop gegeven toelichting volgt dat het stelsel van de Wabb uitsluitend is bedoeld als een beheersysteem om het beheer van persoonsgegevens in registraties te vereenvoudigen. Het BSN nummer is levenslang gekoppeld aan een persoon en is daarmee een belangrijk identificatiemiddel. Dit systeem is van groot belang voor de rechtszekerheid voor alle betrokkenen. De Afdeling kan de minister volgen in zijn redenering dat het ingrijpen in dit stelsel grote gevolgen kan hebben. Aan de andere kant is door de niet toelaatbare verwerking van het BSN nummer in het btw-nummer van de belastingdienst het BSN nummer van [appellant] inmiddels in ruimere kring bekend geworden. [appellant] heeft toegelicht dat hij bang is voor identiteitsfraude omdat door deze ontoelaatbare verwerking van de belastingdienst zijn BSN nummer makkelijk op internet te vinden is, in samenhang met andere gegevens van hem. Hij heeft ook toegelicht dat van daadwerkelijke identiteitsfraude tot nu toe niet is gebleken.

5.3. De Afdeling overweegt dat het BSN nummer, in een tijd van toenemende digitalisering, een steeds belangrijkere rol speelt bij allerlei verwerkingen van gegevens. Daarmee is de zorgvuldige omgang met het BSN nummer van groot belang voor burgers. Niet in geschil is verder dat identiteitsfraude in het algemeen een steeds groter probleem wordt en dat dergelijke fraude grote gevolgen voor daarbij betrokkenen kan hebben. De minister heeft op de zitting toegelicht dat inmiddels onderzoek wordt uitgevoerd naar het BSN-stelsel en -nummer en hoe de veiligheid daarvan kan worden gegarandeerd. Daarbij wordt ook onderzocht of het stelsel aanpassingen behoeft en hoe dit, indien nodig, kan worden ingericht en uitgevoerd.

De Afdeling ziet op dit moment onvoldoende aanknopingspunten om de reactie op het verzoek van [appellant] om wijziging van het BSN, gelijk te stellen met een besluit uit het oogpunt van rechtsbescherming.

Daarbij acht de Afdeling van groot belang dat het in de eerste plaats aan de wetgever is om onderzoek te doen naar het BSN-stelsel en mogelijke risico's daarvan en vervolgens om af te wegen of, en zo ja op welke wijze, de wet moet worden aangepast. De wetgever kan daarbij immers alle belangen betrekken, onderzoeken en afwegen met de hem daarbij ter beschikking staande middelen, terwijl de Afdeling is gehouden tot concrete geschilbeslechting. Zoals ter zitting is toegelicht door de minister is inmiddels een onderzoek naar het BSN-stelsel in gang gezet. Dat betekent dat de Afdeling de reactie op het verzoek van [appellant], die geen besluit is, ook niet gelijkstelt met een besluit en dat de rechtbank terecht, zij het op andere gronden, zich onbevoegd heeft verklaard van het beroep kennis te nemen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1596](#)

JnB 2021, 608

ABRS, 21-07-2021, 202003459/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 8:26 lid 1

PARTIJ. Omgevingsvergunning. I.c. had de rechtbank [appellant] op grond van artikel 8:26, eerste lid, van de Awb in de gelegenheid moeten stellen als partij aan het geding deel te nemen. In aanmerking genomen dat het belang van [appellant] voldoende aan de orde is gekomen en haar belang in hoger beroep in volle omvang aan de orde is, wordt geen aanleiding gezien voor vernietiging van de aangevallen uitspraak wegens strijd met artikel 8:26 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2021:1589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 609

CBb, 20-07-2021, 19/821

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 8:88, 8:92 lid 1

SCHADEVERGOEDING. Verzoekschriftprocedure. Gelet op artikel 8:92, eerste lid, onder c, van de Awb ligt het op de weg van de verzoeker om schadevergoeding om duidelijk te maken welke besluiten of andere in artikel 8:88 van de Awb genoemde handelingen als onrechtmatige daad ten grondslag liggen aan het verzoek. Verwijzing naar de uitspraken van het CBb van 8 juni 2021 ([ECLI:NL:CBB:2021:579](#) en [ECLI:NL:CBB:2021:580](#)).

[ECLI:NL:CBB:2021:737](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 610

MK ABRs, 21-07-2021, 202001553/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b, c, en e

Wet geurhinder veehouderij (hierna: Wgv) 2 lid 1, 3

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv) 2 lid 5 en 6

Awb 3:2, 3:46

WABO-milieu. Geurhinder. Wijziging geuremissiefactoren Rgv combiluchtwassers. Exceptieve toetsing. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien de gewijzigde Rgv onverbindend te achten of in dit geval buiten toepassing te laten.

Besluit waarbij het college de aanvraag van [appellante] voor een omgevingsvergunning voor het veranderen en uitbreiden van een varkenshouderij buiten behandeling heeft gesteld. [...]

2. Het hoger beroep gaat over de verbindendheid van de Rgv van 20 juli 2018 voor zover daarbij de geuremissiefactoren zijn gewijzigd. [...]

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de staatssecretaris gelet op de resultaten van de onderzoeken door de WUR in redelijkheid de geurverwijderingsrendementen uit de Rgv heeft kunnen wijzigen. [...]

Beoordeling

4.1. Bij de beoordeling van het betoog van [appellante] is sprake van een zogenoemde exceptieve toetsing.

4.2. Een rechter kan een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is, in een zaak over een besluit dat op dat voorschrift gebaseerd is, toetsen op rechtmatigheid. In het bijzonder gaat het daarbij om de vraag of het voorschrift niet in strijd is met hogere regelgeving. De rechter komt ook de bevoegdheid toe te beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het besluit waarover de zaak gaat. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 12 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:452](#) heeft overwogen is de intensiteit van die beoordeling afhankelijk van onder meer de beslissingsruimte die het vaststellend orgaan heeft, gelet op de aard en inhoud van de vaststellingsbevoegdheid en de daarbij te betrekken belangen. Die beoordeling kan materieel terughoudend zijn als de beslissingsruimte voortvloeit uit de feitelijke of technische complexiteit van de materie. Bij die indirecte toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer, waarbij de toetsing wordt verricht op de wijze zoals de Afdeling die heeft uiteengezet in de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2020. Zoals in die uitspraak is overwogen, kan de enkele strijd met formele beginselen als het beginsel van zorgvuldige besluitvorming (artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht) en het motiveringsbeginsel (artikel 3:46 van die wet) niet leiden tot het onverbindend achten van een algemeen verbindend voorschrift. Als de bestuursrechter als gevolg van een onzorgvuldige voorbereiding of gebrekkige motivering van het voorschrift niet kan beoordelen of er strijd is met hogere regelgeving, de algemene rechtsbeginselen of het evenredigheidsbeginsel, kan hij het voorschrift wel buiten toepassing laten en een daarop gebaseerd besluit vernietigen.

4.3. Op grond van artikel 2, eerste lid, van de Wgv vormt die wet het exclusieve toetsingskader voor de beoordeling van geurhinder die zal worden veroorzaakt door een veehouderij. Dit toetsingskader is nader uitgewerkt in de Rgv. In artikel 3 van de Wgv is geregeld bij welke geurbelasting op een geurgevoelig object de omgevingsvergunning moet worden geweigerd. Op grond van artikel 2, vijfde lid van de Rgv is de geuremissie vanuit een veehouderij de som van de voor de verschillende diercategorieën, gehouden in de onderscheiden dierenverblijven, berekende aantallen odour units per seconde per dier. Op grond van het zesde lid is het aantal odour units per seconde per dier van een diercategorie, het aantal dieren van die diercategorie vermenigvuldigd met de daarvoor in bijlage 1 opgenomen geuremissiefactor. Die geuremissiefactor is afhankelijk van de geurreductie die een luchtwasser in een bepaald stalsysteem kan behalen.

Tot 20 juli 2018 ging de Rgv ervan uit dat een biologisch gecombineerd luchtwassysteem in een stalsysteem van het type BWL 2009.12 een geurreductie van 85% kon behalen. Vanaf 20 juli 2018 is bijlage 1 van de Rgv aangepast in die zin dat de geuremissiefactoren van dieren die worden gehouden in een stalsysteem van het type BWL 2009.12 met een gecombineerd luchtwassysteem zijn gebaseerd op een geurreductie van 45%. Voor een chemisch gecombineerd luchtwassysteem in

een stalsysteem van het type BWL 2006.14 gold tot 20 juli 2018 dat werd uitgegaan van een geurreductie van 70%. Vanaf 20 juli 2018 geldt voor dit type luchtwasser een geurreductie van 30%. De aanleiding voor de verhoging van de geuremissiefactoren is gelegen in de resultaten van twee onderzoeken die zijn uitgevoerd door de WUR. De resultaten van die onderzoeken zijn neergelegd in deel 1 en deel 2 van het rapport "Evaluatie geurverwijdering door luchtwassersystemen bij stallen" van maart 2018.

4.4. In deel 1 van dat rapport, "Oriënterend onderzoek naar werking gecombineerde luchtwassers en verschillen tussen geurlaboratoria", is oriënterend onderzoek gedaan naar de werking van de gecombineerde luchtwassers van het type BWL 2006.14 en BWL 2009.12 bij varkensstallen in Nederland, waarbij de metingen zowel door een Nederlands als een Duits geurlaboratorium werden verricht. Het doel daarvan was om te verkennen of daarbij systematische verschillen in de gemeten geurconcentraties en geurrendementen tussen beide laboratoria optraden, en vast te stellen of de in de praktijkstallen gemeten geurrendementen van beide laboratoria overeenkwamen met de in de Rgv opgenomen geurreductiepercentages van beide typen combiluchtwassers. Uit deze studie is naar voren gekomen dat de bemeten combiluchtwassers aanzienlijk lagere geurrendementen realiseerden dan de waarde van 85% respectievelijk 70% waarvan werd uitgegaan in de Rgv op basis van geurmetingen uitgevoerd door Duitse laboratoria, en dat er grote systematische verschillen in geurconcentraties bestonden, gemeten door het Nederlandse en het Duitse geurlaboratorium. Naar aanleiding van de resultaten uit dit onderzoek is vervolgens een steekproef uitgevoerd naar de werking van luchtwassers in de praktijk, hetgeen heeft geleid tot deel 2 van het rapport, "Steekproef rendement luchtwassers in de praktijk". Daarbij is gekeken naar het geurreducerend vermogen van 16 chemische luchtwassers, 3 biologische luchtwassers en 29 combiluchtwassers, waaronder 4 chemische combiluchtwassers en 25 biologische combiluchtwassers. Uit de resultaten is naar voren gekomen dat de prestatieniveaus van de onderzochte chemische en biologische enkelvoudige luchtwassers dicht in de buurt van de Rgv-reductieniveaus lagen. Het prestatieniveau van de in de steekproef onderzochte combiluchtwassers lag echter aanzienlijk lager dan het Rgv-reductieniveau. Slechts 1 van de 29 onderzochte combiluchtwassers behaalde de Rgv-reducties voor geurverwijdering en het overall gemiddelde geurverwijderingspercentage van de combiluchtwassers bedroeg met 40% slechts de helft van het verwachte gemiddelde Rgv-reductieniveau. Het gemiddelde Rgv-reductieniveau voor combiluchtwassers lag daarmee in de buurt van de Rgv geuremissiereductiefactoren voor enkelvoudige luchtwassers. Dit kan volgens het WUR rapport mogelijk worden verklaard doordat combiluchtwassers ontwerptechnisch en procesmatig gezien op enkelvoudige luchtwassers lijken. Voor biologische combiwassers wordt in het WUR rapport in dat verband opgemerkt dat de geurverbindingen die niet worden afgevangen door een biologische luchtwasser, hoofdzakelijk verbindingen betreffen die slecht oplosbaar zijn, omdat deze anders zouden oplossen en afgevangen worden in het waswater. Het is daarom niet waarschijnlijk dat een additioneel watergordijn tot een grote toename in de geurverwijdering zou leiden. Iets vergelijkbaars is volgens de WUR van toepassing op de chemische combiluchtwassers. Naast de opeenvolgende chemische en waterwasstap is daarbij weliswaar sprake van een biofilterstap voor verdere geurverwijdering, maar de verblijftijd hierin is dusdanig klein dat het onwaarschijnlijk lijkt dat slecht wateroplosbare verbindingen hierin wél vergaand zouden worden afgebroken. Aanbevolen wordt om nader onderzoek te doen naar de mogelijke oorzaken voor de lagere prestatieniveaus van de combiluchtwassers.

4.5. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich gelet op de resultaten van de steekproef van de WUR in redelijkheid op het standpunt heeft

kunnen stellen dat de combiluchtwassers in de praktijk niet het geurverwijderingsrendement haalden waar in de Rgv van werd uitgegaan. Zoals hiervoor onder 4.4 is overwogen bedroeg het gemiddelde geurverwijderingspercentage van de combiluchtwassers met 40% slechts de helft van het verwachte gemiddelde Rgv-reductieniveau, waarbij door de WUR een aanzienlijke spreiding in het verwijderingsrendement is gemeten. De staatssecretaris heeft gelet daarop in redelijkheid aanleiding kunnen zien om uit voorzorg de geuremissiefactoren in de Rgv gewijzigd vast te stellen. De staatssecretaris heeft daarbij, gezien de door de WUR gemeten geurrendementen en de aanname van de WUR dat gecombineerde luchtwassystemen wat betreft het werkingsprincipe vergelijkbaar zijn met enkelvoudige luchtwassystemen, besloten de geurreductiepercentages van gecombineerde luchtwassystemen in afwachting van nader onderzoek voorlopig gelijk te stellen aan die van enkelvoudige luchtwassystemen. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de staatssecretaris in afwachting van de uitkomsten van nader onderzoek niet in redelijkheid bij de geurreductiepercentages van enkelvoudige luchtwassystemen heeft kunnen aansluiten. Gelet op de door de WUR gegeven toelichting over de werking van combiluchtwassers en anders dan [appellante] betoogt, is niet aannemelijk gemaakt dat de werking van combiluchtwassers zodanig afwijkend is van die van enkelvoudige luchtwassers, dat niet bij de geurreductiepercentages van enkelvoudige luchtwassers had kunnen worden aangesloten. Over het betoog van [appellante] dat de staatssecretaris minimaal had moeten uitgaan van een rendement van 40%, nu dat het gemiddelde geurverwijderingspercentage is dat uit het onderzoek van de WUR naar voren is gekomen, overweegt de Afdeling als volgt. De staatssecretaris heeft toegelicht dat het op dit moment lastig is om vast te stellen welk rendement de combiluchtwassers (kunnen) behalen, mede vanwege de grote spreiding in het verwijderingsrendement dat de WUR heeft gemeten. Daarom is nader onderzoek vereist naar de werking van combiluchtwassers, de factoren die mogelijk van invloed zijn op het rendement en de wijze waarop het rendement van deze luchtwassers kan worden gemeten en verbeterd. De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris vooruitlopend op dat onderzoek en uit voorzorg met het oog op een goed woon- en leefklimaat van omwonenden van veehouderijbedrijven in redelijkheid heeft kunnen besluiten de geurreductiepercentages reeds bij te stellen naar het niveau dat aantoonbaar minimaal in de praktijk kan worden gehaald. Zoals ook blijkt uit de Nota van toelichting bij de wijziging van de Rgv (Stcrt. 2018, nr. 39679), heeft de staatssecretaris hiermee willen voorkomen dat, in afwachting van verder onderzoek, de geuremissie bij nieuwvestiging of uitbreiding van veehouderijen wordt berekend met te lage geuremissiefactoren, waardoor omwonenden aan een te hoge geurbelasting kunnen worden blootgesteld. Een te hoge geurbelasting kan voor omwonenden langdurig tot een slechter woon- en leefklimaat leiden.

4.6. Voor zover [appellante] betoogt dat de wijziging van de geuremissiefactoren onevenredige gevolgen heeft voor bedrijven die, zoals zijzelf, al in een vergevorderd vergunningentraject waren, overweegt de Afdeling dat bij de vaststelling van de wijziging van de Rgv is onderkend dat deze wijziging gevolgen kan hebben voor aanvragen om omgevingsvergunning waarop nog niet is beslist. Dit blijkt uit de Nota van toelichting waarin staat dat - anders dan voor veehouderijen waarvoor geen milieu-omgevingsvergunning is vereist - geen overgangsrecht is opgenomen voor vergunningplichtige veehouderijen. Gelet hierop en op het belang van het woon- en leefklimaat van omwonenden dat wordt nagestreefd met de wijziging van de Rgv, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat deze wijziging en het niet voorzien in overgangsrecht op gespannen voet staan met het evenredigheidsbeginsel. Aan de Afdeling is niet gebleken dat door [appellante] al zodanig grote investeringen zijn gedaan voordat de vergunning is verleend, dat de gewijzigde Rgv om die reden in dit geval desalniettemin buiten toepassing zou moeten worden gelaten. Daarbij betreft de

Afdeling ook dat de staatssecretaris in de schriftelijke uiteenzetting nog heeft gewezen op de Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Waterstaat 2019.

Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht geen aanleiding gezien de gewijzigde Rgv onverbindend te achten of in dit geval buiten toepassing te laten.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1598](#)

Overige jurisprudentie Wabo(-milieu):

- MK Rechtbank Gelderland, 30-04-2021 (publ. 21-07-2021), AWB 20/1248

([ECLI:NL:RBGEL:2021:3543](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 611

MK CRvB, 15-07-2021 (publ. 22-07-2021), 19/4447 MPW, 20/4068 MPW

Staatssecretaris van Defensie (staatssecretaris)

MILITAIR AMBTENARENRECHT. PX-10. GEZONDHEIDSRISICO. De Raad is, anders dan de staatssecretaris en met de rechtbank, van oordeel dat de staatssecretaris in de door betrokkene overgelegde gegevens ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om een nader verzekeringsgeneeskundig onderzoek te laten verrichten.

Afwijzing toekenning militair invaliditeitspensioen.

Raad: 4.1. Betrokkene is bekend met één van de aandoeningen waarvoor er een mogelijk verband is met het gebruik van PX-10, namelijk Non-Hodgkin lymfoom. Dit is één van de zeven aandoeningen waarvan in het door Defensie uitgegeven "PX10 Bulletin - 4" is vermeld dat medewerkers met zo'n aandoening die een claim indienen, door het ABP worden gekeurd. Die keuring is bedoeld om vast te stellen of een directe relatie (dienstverband) bestaat tussen het gebruik van PX-10 en de aandoening en om daaruit eventuele pensioenaanspraken te kunnen bepalen.

4.2. De staatssecretaris hanteert een periode van 25 jaar na de laatste blootstelling aan het benzeenhoudende PX-10 als periode waarbinnen de aandoening, zoals hier aan de orde, zich moet hebben geopenbaard. Dat betekent in dit geval dat de aandoening zich 25 jaar na de laatste dag van zijn aanstelling, dus vóór 7 september 2010, moet hebben geopenbaard.

4.3. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 april 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1214](#)) is het aan de staatssecretaris om naar aanleiding van een aanvraag om een militair invaliditeitspensioen medisch onderzoek te laten uitvoeren en op basis daarvan een beoordeling te verrichten van de invaliditeit van de aanvrager en het verband met de dienst. Als de staatssecretaris op grond van het medisch onderzoek concludeert dat geen sprake is van invaliditeit met dienstverband, ligt het vervolgens op de weg van betrokkene om de conclusies van de door de staatssecretaris gevolgde medische advisering gemotiveerd in twijfel te trekken.

4.4. Het betoog dat 20 jaar na de laatste blootstelling een extra gezondheidsrisico ten opzichte van het natuurlijk risico op leukemie niet meer aantoonbaar is, kan niet slagen. De staatssecretaris heeft zich namelijk verbonden aan een risicoperiode van 25 jaar. Dat volgt uit de PX10-bulletins van

Defensie. Deze periode dient daarom tot uitgangspunt worden genomen bij het bepalen van het causaal verband. Hoewel de gedingstukken vermelden dat 1 maart 2011 de datum is dat een arts pas de diagnose van Non-Hodgkin lymfoom heeft gesteld, treft de Raad tevens een vermelding in het huisartsendossier op 5 februari 2011: "Vervelend nieuws van de oncoloog gehad". Verder vermeldt het medisch dossier van de specialist in het Jeroen Bosch ziekenhuis op 24 maart 2011: "Oncologische gegevens: Patiënt had al ongeveer een jaar een lichte zwelling." Een en ander doet vermoeden dat de klachten die hebben geleid tot de diagnose zich al vóór 7 september 2010, dus binnen de risicoperiode van 25 jaar hebben geopenbaard. Op basis van deze gegevens is de Raad, anders dan de staatssecretaris en met de rechtbank, van oordeel dat de staatssecretaris in de door betrokkene overgelegde gegevens ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om een nader verzekeringsgeneeskundig onderzoek te laten verrichten.

4.5. Dit betekent dat het hoger beroep van de staatssecretaris niet slaagt en de aangevallen uitspraak voor bevestiging in aanmerking komt.

Nader besluit

4.6. Na de uitspraak van de rechtbank heeft een verzekeringsarts betrokkene gekeurd. Bij het nader besluit heeft de staatssecretaris het bezwaar tegen het besluit van 15 december 2017 opnieuw ongegrond verklaard. Hierbij heeft de staatssecretaris zich, onder verwijzing naar het rapport van de verzekeringsarts A.M. Koop van 9 juli 2020, op het standpunt gesteld dat voor de aandoening van betrokkene geen verband met de uitoefening van de militaire dienst kan worden aanvaard. In haar rapport heeft de verzekeringsarts geconcludeerd dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt zich vele jaren na de uitoefening van de militaire dienst heeft geopenbaard. Het is niet onaannemelijk dat de uitoefening van de militaire dienst heeft bijgedragen aan het ontstaan, tot uiting komen of blijvend verergeren van deze aandoening, maar deze bijdrage is hooguit in enige mate geweest. Er zijn daarom geen termen aanwezig voor een oorzakelijk dan wel verergerend dienstverband, aldus de verzekeringsarts. [...]

4.7. Met betrokkene constateert de Raad dat in het nader besluit en door de verzekeringsarts niet is ingegaan op de openbaring van de eerste klachten zoals die naar voren komt uit de medische gegevens, beschreven onder 4.4. Niet duidelijk is wat dit betekent voor het causaal verband. Dit rechtvaardigt de conclusie dat nader verzekeringskundig onderzoek noodzakelijk is, waarbij ook de overige factoren dienen te worden betrokken. Een relevante factor is in ieder geval de omstandigheid dat betrokkene tabak rookt sinds zijn 16e jaar. Mocht de verzekeringsarts alsnog tot de conclusie komen dat sprake is van een invaliditeit in betekenende mate, in plaats van in enige mate, dient tevens een invaliditeitspercentage te worden vastgesteld in de nieuw te nemen beslissing op bezwaar.

4.8. Dit betekent dat het beroep van betrokkene tegen het nader besluit slaagt. Dit besluit zal worden vernietigd. De Raad zal de staatssecretaris opdragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van wat de Raad in deze uitspraak heeft overwogen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1776](#)

JnB 2021, 612

MK CRvB, 19-07-2021, 20/4196 AW

bestuur van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (bestuur).

Besluit rechtspositie rechterlijke ambtenaren (Brra)

Besluit van 25 september 2020 tot wijziging van het Besluit rechtspositie rechterlijke ambtenaren en het Besluit rechtspositie leden gerechtshoven en Raad voor de rechtspraak ter formalisering van

de Arbeidsvoorwaardenovereenkomst sector Rechterlijke Macht 2018-2020 (Besluit van 25 september 2020; Stb. 2020, 361).

RECHTERLIJK AMBTENAREN. AFBOUW MOBILITEITSTOESLAG. Niet kan worden geconcludeerd dat aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van artikel VI van het Besluit van 25 september 2020 zodanig ernstige gebreken kleven dat dit voorschrift om die reden niet als grondslag kan dienen voor het bestreden besluit. Met de uitgestelde inwerkingtreding en de jaarlijkse afbouw in vijf jaarlijkse stappen acht de Raad voldoende rekening gehouden met de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad ziet geen grond voor het oordeel dat niet wordt voldaan aan de in de rechtspraak van het EHRM gestelde eisen om gerechtvaardigd een inbreuk te kunnen maken op het genot van een eigendomsrecht.

3.5.3. Anders dan appellant heeft betoogd, kan naar het oordeel van de Raad niet worden geconcludeerd dat aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van artikel VI van het Besluit van 25 september 2020 zodanig ernstige gebreken kleven dat dit voorschrift om die reden niet als grondslag kan dienen voor het besluit van 13 oktober 2020. Met de uitgestelde inwerkingtreding en de jaarlijkse afbouw in vijf jaarlijkse stappen acht de Raad voldoende rekening gehouden met de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel. In dit verband is van belang dat artikel VI van het Besluit van 25 september 2020 de neerslag vormt van de na overleg met de betrokken vakorganisatie, de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak, gesloten arbeidsvoorwaardenovereenkomst. Aan een onderhandelingsproces over arbeidsvoorwaarden is, zoals de Raad vaker heeft geoordeeld, inherent dat over en weer sprake is van geven en nemen. Ook hier is dat geven en nemen blijkens de mededeling van 2 juli 2019 op de website van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak aan de orde geweest. De uitkomst van zo'n onderhandelingsproces kan niet met succes worden bestreden door enkel te wijzen op de voor de werknemer nadelige gevolgen ervan en de voordelen buiten beschouwing te laten (vergelijk de uitspraak van 1 juni 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:1550](#)). De Raad acht de uitkomst in dit geval niet in die mate onevenwichtig dat die de hier toepasselijke rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Daarbij acht de Raad van belang dat niet uit het oog moet worden verloren dat een wettelijke regeling als de regeling van artikel 6g van het Brra in de loop van de tijd kan worden gewijzigd. Ook acht de Raad van belang dat, zoals hiervoor is vastgesteld, in de arbeidsvoorwaardenovereenkomst niet enkel en alleen is voorzien in de afbouw van de mobiliteitstoelage, maar dat dit is ingebed in een pakket van maatregelen. Appellant heeft nog naar voren gebracht dat de afbouw van de mobiliteitstoelage pas in een laat stadium in de onderhandelingen is ingebracht, dat op dat moment niet duidelijk was welk bedrag precies was benodigd voor de beoogde verhoging van de piketvergoedingen en dat onvoldoende is gekeken naar alternatieve maatregelen. Deze omstandigheden, die erop neerkomen dat appellant in het onderhandelingsproces diepgaander en meer concreet onderzocht dan wel beargumenteerd had willen zien welke alternatieven er waren, met als gewenste uitkomst dat bij een nadere afweging daarvan zou (kunnen) worden afgezien van de afbouw van de mobiliteitstoelage, doen niet af aan het oordeel dat er geen grond is om artikel VI van het Besluit van 25 september 2020 buiten toepassing te laten.

3.6.1. Wat betreft het beroep van appellant op artikel 1 van het EP wordt het volgende overwogen. Dit artikel luidt in de Nederlandse vertaling: "Iedere natuurlijke of rechtspersoon heeft recht op het ongestoord genot van zijn eigendom. Aan niemand zal zijn eigendom worden ontnomen behalve in

het algemeen belang en onder de voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht. De voorgaande bepalingen tasten echter op geen enkele wijze het recht aan, dat een Staat heeft om die wetten toe te passen, die hij noodzakelijk oordeelt om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen of boeten te verzekeren.”

Bij de beslechting van een geschil met betrekking tot de inmenging in het eigendomsrecht moet acht worden geslagen op de uitleg die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in zijn rechtspraak aan artikel 1 van het EP geeft. Beoordeeld moet worden of de inmenging bij wet is voorzien. Verder dient te worden beoordeeld of de inmenging in het eigendomsrecht een legitieme doelstelling heeft in het algemeen belang en of een behoorlijk evenwicht is behouden tussen de eisen van het algemeen belang van de samenleving en de bescherming van de fundamentele rechten van het individu, een en ander onder erkenning van een ruime beoordelingsmarge die de Staat heeft bij de hantering van deze criteria. Aan het proportionaliteitsvereiste wordt niet voldaan als het individu door de inmenging in het eigendomsrecht een onevenredig zware last ('an individual and excessive burden') moet dragen. Zie onder meer de uitspraken van 29 mei 2018,

[ECLI:NL:CRVB:2018:1714](#) en 16 mei 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1782](#).

3.6.2. Appellant heeft in dit verband naar voren gebracht, kort samengevat, dat sprake is van een inmenging in het eigendomsrecht en dat daarbij is gekozen voor een ongeschikt middel, mede nu er geen logisch verband bestaat tussen de afbouw en uiteindelijke afschaffing van de mobiliteitstoelage enerzijds en de daaraan gekoppelde verhoging van de piketvergoeding anderzijds. Verder is volgens appellant sprake van een onevenredig zware last. De Raad overweegt dat in het midden kan worden gelaten in hoeverre in dit geval sprake is van een aantasting van het genot van een eigendomsrecht als bedoeld in artikel 1 van het EP. Indien al van de gestelde inmenging in het eigendomsrecht sprake is, moet namelijk worden vastgesteld dat deze bij wet voorziene inmenging gerechtvaardigd is, een legitieme doelstelling heeft en dat een behoorlijk evenwicht is gehouden tussen de eisen van het algemeen belang van de samenleving en de bescherming van fundamentele rechten van het individu. De Raad wijst hierbij in de eerste plaats erop dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM de Staat in gevallen als dit een ruime beoordelingsvrijheid heeft, waarbij tevens van belang is of de regelgeving het resultaat is van overleg met de vakcentrales. Tegen die achtergrond ziet de Raad gelet op wat is overwogen in 3.5.3 geen grond voor het oordeel dat niet wordt voldaan aan de in de rechtspraak van het EHRM gestelde eisen om gerechtvaardigd een inbreuk te kunnen maken op het genot van een eigendomsrecht.

3.7. Uit het voorgaande volgt dat het beroep van appellant ongegrond moet worden verklaard.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1690](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 19 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1691](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 613

CRvB, 19-07-2021, 19/3908 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 19aa

Schattingsbesluit 3

ZIEKTEWET. Aan een onderzoek door een niet als verzekeringsarts geregistreerde arts kan niet dezelfde waarde worden toegekend als aan een onderzoek door een geregistreerde verzekeringsarts. Medisch onderzoek is in de bezwaarfase niet met de vereiste zorgvuldigheid verricht.

4.3. Zoals de Raad meermalen heeft overwogen kan aan een onderzoek door een niet als verzekeringsarts geregistreerde arts niet dezelfde waarde worden toegekend als aan een onderzoek door een geregistreerde verzekeringsarts. Registratie als verzekeringsarts staat in beginsel borg voor een zekere kwaliteit. Zolang registratie als verzekeringsarts nog niet heeft plaatsgevonden kan er in beginsel niet van worden uitgegaan dat het onderzoek van de (nog) niet als verzekeringsarts geregistreerde arts diezelfde kwaliteit bezit (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 18 juli 2007, [ECLI:NL:CRVB:2007:BA9904](#)).

4.4. In de uitspraak van 23 juni 2021 ([ECLI:NL:CRVB:2021:1491](#)) heeft de Raad overwogen dat de zorgvuldigheid van de besluitvorming in bezwaar met zich brengt dat in situaties waarin de medische grondslag van het primaire besluit gemotiveerd wordt betwist en waarin in de primaire fase geen sprake is geweest van een spreekuurcontact met een geregistreerde verzekeringsarts, als uitgangspunt geldt dat in de fase van bezwaar de betrokkene door een verzekeringsarts bezwaar en beroep tijdens een spreekuurcontact wordt onderzocht en er dus feitelijk sprake is van een contact met deze verzekeringsarts. Van een spreekuurcontact kan in zo'n situatie in beginsel slechts worden afgezien indien de verzekeringsarts bezwaar en beroep voldoende kan motiveren dat in het licht van de aard van de klachten en de beschikbare medische informatie, een spreekuurcontact geen toegevoegde waarde heeft. Dit betekent tevens dat het toetsen en akkoord bevinden van de medische heroverweging door medeondertekening door een geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep, niet volstaat als deze toets beperkt blijft tot de vraag of de inhoud logisch en consistent is (zie de uitspraak van de Raad van 13 december 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:4018](#)), als deze slechts geschiedt op hoofdlijnen of als door de geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep slechts wordt gezien of deze tot de eerder getrokken conclusies zou hebben kunnen komen.

4.5. In lijn met de hiervoor vermelde uitspraken wordt geoordeeld dat het medisch onderzoek in de bezwaarfase niet met de vereiste zorgvuldigheid is verricht. [...]

5. Uit 4.2 tot en met en 4.5 volgt dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. [...]

6. [...] Het Uvw wordt [...] opgedragen het gebrek in het bestreden besluit te herstellen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. Daarbij wordt opgemerkt dat bij het verzekeringsgeneeskundig onderzoek ook aandacht besteed zal moeten worden aan de door appellant geclaimde psychische klachten. Eventueel bestaande onduidelijkheid over de precieze gezondheidssituatie van appellant op de datum in geding mag daarbij niet tot zijn nadeel strekken. [ECLI:NL:CRVB:2021:1757](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2021, 614

MK CRvB, 15-07-2021 (publ. 20-07-2021), 19/1410 WW en 19/1412 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 19 lid 1 aanhef en onder e

WERKLOOSHEID. VERBLIJF OP SINT MAARTEN. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het appelland redelijkerwijs duidelijk had moeten zijn dat Sint Maarten geen Nederland is en dat een verblijf op Sint Maarten van invloed kan zijn op zijn recht op een WW-uitkering. Sint Maarten maakt immers, net als Nederland, als apart land deel uit van het Koninkrijk der Nederlanden. Dat appelland eerder op Sint Maarten heeft gewoond en hij Sint Maarten als Nederland ziet, maakt niet dat hem niet redelijkerwijs duidelijk had moeten zijn dat het om twee aparte landen gaat. Het voorgaande betekent dat appelland zijn verblijf op Sint Maarten had moeten melden aan het Uvw. De beroepsgrond van appelland dat hij op het verkeerde been is gezet door de informatie die het Uvw hem per e-mail heeft verstrekt, wordt niet gevolgd. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet. Het Uvw heeft terecht de WW-uitkering van appelland herzien. Dit betekent dat een deel van de WW-uitkering over de periode van 16 november 2015 tot en met 13 augustus 2017 onverschuldigd is betaald en het Uvw is gehouden de onverschuldigd betaalde WW-uitkering van appelland tot een bedrag van € 35.030,08 bruto terug te vorderen. De opgelegde boete van € 40,- is evenredig aan de ernst van de overtreding, de mate van verwijtbaarheid en de overige gebleken omstandigheden. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1759](https://ecli.nl/CRVB:2021:1759)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 615

Rechtbank Noord-Holland, 14-07-2021, HAA 19/4150

Raad van bestuur van de SvB, verweerder.

AOW 1 lid 2 aanhef en onder d, 1 lid 3 aanhef onder b

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. De rechtbank oordeelt dat de situatie van eiseres vergelijkbaar was met die in de uitspraak van de CRvB van 19 maart 2004, [ECLI:NL:CRVB:2004:AO6231](https://ecli.nl/CRVB:2004:AO6231). Er is een geregistreerd partnerschap aangegaan in verband met een terminale ziekte. De intentie van eiseres was niet gericht op een samenleving op enige termijn, maar was uitsluitend gericht op een zakelijke regeling ten aanzien van de erfenis van de partner met het oog op zijn op korte termijn verwachte overlijden. Eiseres verzorgde haar partner en verbleef voorts circa 3 dagen per week overdag in haar eigen huis. Niet gebleken is dat daarnaast nog sprake was van andere omstandigheden die tot het oordeel zouden moeten leiden dat geen sprake was van duurzaam gescheiden leven. Verweerder heeft dan ook ten onrechte eiseres per maart 2019 als gehuwd zijnde voor de AOW aangemerkt. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:5686](https://ecli.nl/RBNHO:2021:5686)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 616

MK Rechtbank Noord-Nederland, 06-07-2021 (publ. 19-07-2021), LEE 21/481

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Derde tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-3) 16 lid 3

NOW-3. HARDHEIDSCLAUSULE. EXCEPTIEVE TOETSING. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat voor de maand juni 2020 is gekozen vanwege de eis van een robuuste uitvoerbaarheid van de regeling en het belang van het voorkomen van een risico op misbruik van de regeling. De rechtbank komt tot het oordeel dat het belang van eiseres met de huidige regeling niet buitenproportioneel wordt getroffen. De rechtbank zal artikel 16, derde lid, van de NOW-3 daarom niet buiten toepassing laten.

5.2. Anders dan eiseres stelt, kent artikel 16, derde lid, van de NOW-3 naar het oordeel van de rechtbank geen hardheidsclausule en kan daar ook geen hardheidsclausule uit worden afgeleid. De mogelijkheid in dat artikel om een andere maand dan juni 2020 als toepasselijk tijdvak te nemen geldt voor het geval dat er geen loongegevens over het tijdvak juni 2020 bekend zijn. Afwijken van die maand is dus slechts onder specifiek omschreven voorwaarden en niet om redenen van hardheid mogelijk. [...]

6.2. De rechtbank ziet in het feit dat verweerder de NOW-1 heeft aangepast voor seizoensbedrijven geen aanleiding om de NOW-3 anders uit te leggen. Verweerder heeft er bovendien juist expliciet voor gekozen om in de NOW-3 geen aparte regeling op te nemen voor seizoensbedrijven of andere werkgevers met een hogere loonsom in de meetperiode dan in de referentieperiode, om de uitvoerbaarheid van de regeling te bevorderen en om te voorkomen dat er onwenselijke prikkels uitgaan naar overige ondernemers. Dat blijkt uit de Nota van toelichting bij de NOW-3, punt 3, onder f, laatste alinea. [...]

7.2. Uit de Nota van toelichting bij de NOW-3, punt 2, voorlaatste alinea, blijkt dat verweerder de NOW-3, en de vergelijkbare eerdere regelingen, bedoeld heeft als een noodmaatregel. In korte tijd moet een zeer groot aantal werkgevers duidelijkheid worden verschaft over de aard en de inhoud van de regeling. Hierdoor heeft de NOW-3 noodgedwongen een generiek karakter, waarbij maatwerk niet steeds mogelijk is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat het door eiseres gewenste maatwerk niet mogelijk is, vanwege de uitvoerbaarheid van deze noodmaatregel. [...]

8.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat voor de maand juni 2020 is gekozen vanwege de eis van een robuuste uitvoerbaarheid van de regeling en het belang van het voorkomen van een risico op misbruik van de regeling. De rechtbank sluit daarbij aan bij de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 28 januari 2021 ([ECLI:NL:CRVB:2021:87](#)).

8.4. De NOW-3 heeft niet als doel om een alomvattende regeling te bieden om alle bedrijven te redden. Hoewel de NOW-3 voor sommige werkgevers, zoals eiseres, minder voordelig kan uitpakken omdat zij een lagere subsidie ontvangen, leidt dat niet tot het oordeel dat toepassing van de referentiemaand juni 2020 in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet. [...]

9.3. Het is de rechtbank duidelijk dat eiseres en andere ondernemers een minder hoge subsidie zullen krijgen als van de maand juni 2020 als toepasselijk tijdvak niet kan worden afgeweken.

Eiseres krijgt daardoor nog wel enige tegemoetkoming, maar een veel lager bedrag dan zij graag wil. Verweerder heeft aan de andere kant een zwaarwegend belang bij een snel en eenduidig uitvoerbare regeling en de voorkoming van fraude. Gelet op die omstandigheden komt de rechtbank tot het oordeel dat het belang van eiseres met de huidige regeling niet buitenproportioneel wordt getroffen. De rechtbank zal artikel 16, derde lid, van de NOW-3 daarom niet buiten toepassing laten. 10. Het beroep is ongegrond

[ECLI:NL:RBNNE:2021:2791](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 617

Rechtbank Noord-Holland, 18-06-2021 (publ. 20-07-2021), HAA 20/4638

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. Afwijzing verzoek inzage persoonsgegevens. In zijn algemeenheid geldt dat een verwerkingsverantwoordelijke mag vragen om precisering als hij een grote hoeveelheid gegevens verwerkt. Dat betekent echter nog niet dat een verwerkingsverantwoordelijke in alle gevallen precisering kan eisen alvorens een zoekslag te verrichten. Dat zou slechts anders zijn als van de zijde van de verwerkingsverantwoordelijke inzichtelijk gemotiveerd wordt dat ook zo'n beperkte zoekslag onevenredig veel inspanning vergt. I.c. heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat het niet mogelijk zou zijn een zoekslag naar de meest gangbare persoonsgegevens (NAW-gegevens en het BSN) te verrichten in een aantal van de grotere applicaties of systemen. De omstandigheid dat daarvoor per systeem of applicatie moet worden ingelogd of dat niet iedere belastingmedewerker toegang tot een systeem of applicatie heeft, rechtvaardigt zonder nadere motivering niet de conclusie dat dit een onevenredige inspanning vraagt van de Belastingdienst.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:6040](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 618

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 21-07-2021, NL21.6508

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Vrouwenbesnijdenis. Nigeria. Eiseres stelt in Nigeria te vrezen voor de besnijdenis van haar jonge dochter en doet daarbij een beroep op het gewijzigde landgebonden beleid ten

aanzien van Nigeria en de brief daarover aan de Tweede Kamer van 17 juni 2021. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom eiseres niet heeft te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter. Hoewel in de bevolkingsgroep waaruit eiseres afkomstig is besnijdenis relatief weinig voorkomt, is door verweerder onvoldoende meegewogen dat het in de familie van eiseres wél veelvuldig voorkomt. Dat blijkt uit de verklaringen van eiseres, maar ook uit het onbestreden gegeven dat eiseres zelf ook is besneden. Anders dan verweerder stelt blijkt uit de brief van 17 juni dat niet alleen de ouders van een meisje haar besnijdenis initiëren, maar dat ook de familie een grote rol speelt bij het in standhouden van de praktijk van vrouwenbesnijdenis. Verweerder heeft verder onvoldoende gemotiveerd dat op grond van individuele omstandigheden geconcludeerd kan worden dat eiseres zich aan de besnijdenis van haar dochter kan onttrekken door zich als alleenstaande vrouw te vestigen in een grote stad. Het is aan verweerder om aannemelijk te maken dat sprake is van deze individuele omstandigheden op basis waarvan dat te concluderen valt. Door alleen te overwegen dat eiseres werk kan vinden in een grote stad is verweerder volledig voorbij gegaan aan de stelling van eiseres dat zij zich wegens het ontbreken van een sociaal netwerk en wegens de medische situatie van haar en van haar dochter niet staande zal weten te houden. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7682](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB 2021, 619

MK ABRs, 19-07-2021, 202100322/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 492/2011 10

VWEU 45

UNIEBURGER. Recht op toegang tot onderwijs van kinderen van een Unieburger. De staatssecretaris verlangt ten onrechte van de vreemdeling dat zij drie maanden lang ononderbroken werknemer moet zijn geweest, voordat zij rechten aan artikel 10 van Verordening 492/2011 kan ontlenen.

1.1. Deze zaak gaat over de vraag of de staatssecretaris aan een beroep op artikel 10 van Verordening 492/2011 de voorwaarde mag stellen dat een Unieburger gedurende een minimale aaneengesloten periode in Nederland heeft gewerkt. Ingevolge dat artikel hebben de kinderen van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer van personen en op het grondgebied van de lidstaat waar hij verblijft, arbeid verricht of heeft verricht, recht op toegang tot het onderwijs van die lidstaat. Uit onder meer het arrest van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) van 23 februari 2010, [ECLI:EU:C:2010:83](#), Teixeira, punten 36 t/m 39, 46 en 50, volgt dat hieraan een verblijfsrecht voor die kinderen is verbonden en dat hun verzorgende ouders een daarmee samenhangend verblijfsrecht hebben, omdat anders het nuttig effect ervan teniet zou worden gedaan. De omstandigheid dat een verzorgende ouder de status van werknemer heeft verloren en geen verblijfsrecht meer ontleent aan de Verblijfsrichtlijn, doet volgens het arrest van het Hof van 6 oktober 2020, [ECLI:EU:C:2020:794](#), Jobcenter Krefeld, punten 37 t/m 39 en 64, niet ter zake.

2. De staatssecretaris klaagt in de tweede grief dat de rechtbank niet heeft onderkend dat alleen iemand die gedurende een bepaalde tijd reële en daadwerkelijke arbeid heeft verricht, werknemer is

als bedoeld in artikel 10 van Verordening 492/2011. Hij betoogt dat hij dat vereiste nationaalrechtelijk mag invullen, en stelt in dit verband de voorwaarde dat een Unieburger drie maanden ononderbroken in Nederland heeft gewerkt. Omdat de vreemdeling hier niet aan voldoet, ontleent zij geen rechten aan artikel 10 van Verordening 492/2011, aldus de staatssecretaris.

2.1. Het betoog slaagt niet. Uit vaste rechtspraak van het Hof volgt immers dat het begrip 'werknemer' in de zin van artikel 45 van het VWEU een Unierechtelijke inhoud heeft en niet restrictief mag worden uitgelegd. Werknemer is eenieder die reële en daadwerkelijke arbeid verricht met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn. Zie bijvoorbeeld het arrest van het Hof van 7 september 2004, [ECLI:EU:C:2004:488](#), Trojani, punt 15. Een nationale voorwaarde dat gedurende een bepaalde periode ononderbroken arbeid is verricht, is niet toegestaan. Zie het arrest van het Hof van 21 juni 1988, [ECLI:EU:C:1988:322](#), Lair, punten 41 en 42. Uit de arresten Lair, punten 41 en 42, en Jobcenter Krefeld, punt 45, volgt dat het begrip 'werknemer' in de zin van Verordening 492/2011 op dezelfde manier moet worden uitgelegd. Daar komt bij dat de staatssecretaris in de besluiten heeft vastgesteld dat de vreemdeling eerder rechtmatig in Nederland verbleef op grond van artikel 8.12 van het Vb 2000, waarin artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn is geïmplementeerd, en dus als werknemer in de zin van artikel 45 van het VWEU moest worden aangemerkt.

2.2. Voor zover de staatssecretaris onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 14 december 2016, [ECLI:EU:C:2016:949](#), Verruga, betoogt dat de voorwaarde van drie maanden ononderbroken arbeid is bedoeld om een werkelijke band tussen de vreemdeling en Nederland te waarborgen, opdat zij niet al na enkele dagen werk een afgeleid verblijfsrecht kan ontlenen aan artikel 10 van Verordening 492/2011, miskent hij dat dit belang al wordt gediend door het Unierechtelijke begrip 'werknemer'. Unieburgers die alleen werkzaamheden verrichten van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn, zijn immers uitgesloten van de status van werknemer. In deze zaak heeft de vreemdeling - ook volgens de staatssecretaris - wel reële en daadwerkelijke arbeid verricht.

2.3. De rechtbank heeft kortom terecht overwogen dat de staatssecretaris ten onrechte van de vreemdeling verlangt dat zij drie maanden lang ononderbroken werknemer moet zijn geweest, voordat zij rechten aan artikel 10 van Verordening 492/2011 kan ontlenen. De grief faalt.

[ECLI:NL:RVS:2021:1568](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 620

MK ABRS, 19-07-2021, 202006935/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 18 lid 1

EVRM 3

EU Handvest 4

DUBLINVERORDENING. Dat Kroatië het claimverzoek heeft geaccepteerd op grond van artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Dublinverordening maakt daarom niet dat er geen claimakkoord tot stand is gekomen.

Uit de overgelegde stukken volgt niet dat de vreemdeling als Dublinclaimant in Kroatië in een situatie terecht zal komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU

Handvest. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat er ten aanzien van Kroatië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het claimakkoord

2.1. De staatssecretaris heeft het claimverzoek dat hij aan de Kroatische autoriteiten heeft verzonden gebaseerd op artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dublinverordening. Hij heeft in dat verzoek tevens alle omstandigheden vermeld die voor de beoordeling van dat verzoek relevant zijn. De Kroatische autoriteiten hebben daarom voldoende geïnformeerd een besluit kunnen nemen op het claimverzoek. Dat die lidstaat het claimverzoek heeft geaccepteerd op grond van het bepaalde onder artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Dublinverordening maakt daarom niet dat er geen claimakkoord tot stand is gekomen (vergelijk onder 7.3. in de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2289](#)). De staatssecretaris hoefde dan ook geen nader onderzoek te doen naar de reden waarom Kroatië zich op een andere grond verantwoordelijk heeft gesteld. Bovendien volgt uit artikel 18, tweede lid, van de Dublinverordening dat de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming in alle onder a en onder b bedoelde omstandigheden behandelt. Er is daarom, mede gelet op hetgeen hierna wordt overwogen over het interstatelijk vertrouwensbeginsel, geen reden om aan te nemen dat toegang tot de asielprocedure in Kroatië niet is gewaarborgd.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel

[...]

2.2.2. De verklaringen van de vreemdeling gaan over het op illegale wijze door middel van pushbacks terugsturen door Kroatië van vreemdelingen naar derde landen, zonder hun de mogelijkheid te geven een asielverzoek in te dienen. De verklaringen van de vreemdeling vinden bevestiging in de door hem overgelegde stukken. De behandeling van vreemdelingen aan de buitengrens van de Europese Unie ligt echter thans niet ter beoordeling voor, ter beoordeling ligt voor of de vreemdeling na overdracht aan Kroatië op grond van de Dublinverordening een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest.

2.2.3. Anders dan hij eerder heeft gedaan, steekt de vreemdeling niet illegaal de Kroatische grens over, maar zal hij als Dublinclaimant worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. De behandeling van de vreemdeling door de Kroatische autoriteiten na zijn illegale grensoverschrijding brengt niet zonder meer met zich mee dat hij als terugkerend Dublinclaimant op dezelfde wijze zal worden behandeld. Uit de door hem overgelegde stukken blijkt niet dat Kroatië vreemdelingen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan die lidstaat, door middel van pushbacks doorstuurt naar derde landen zonder hen in de gelegenheid te stellen een asielverzoek in te dienen. In het AIDA-rapport "Country Report: Croatia. 2019 Update", gepubliceerd op 24 april 2020, waar de staatssecretaris naar heeft verwezen, staat juist in paragraaf 2.7.: "Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia.". De Kroatische autoriteiten hebben middels een claimakkoord ook gegarandeerd dat het verzoek van de vreemdeling om internationale bescherming zal worden behandeld. Het rapport bevat daarnaast een paragraaf over de leefomstandigheden in opvangcentra, waaruit onder andere volgt dat de voorzieningen en personele bezetting op dit moment voldoende zijn. Van aan het systeem gerelateerde structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen als bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening is daarom geen sprake.

2.2.4. Gezien het voorgaande betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit de overgelegde stukken niet volgt dat de vreemdeling als Dublinclaimant in Kroatië in een situatie terecht zal komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. Omdat een lidstaat in het kader van de Dublinverordening alleen niet voor een andere lidstaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan als bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM en van dat risico niet is gebleken, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat er ten aanzien van Kroatië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2021:1563](#)

JnB 2021, 621

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 02-07-2021 (publ. 16-07-2021), NL21.8572 en NL21.8574

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. Eiser voert aan dat hij in Italië geen bescherming zal krijgen tegen de maffia, omdat het getuigenbeschermingsprogramma waar hij in zat is gestopt. De dreiging van de maffia wordt door verweerder niet betwist. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom uit de stukken en informatie die eiser heeft overgelegd geen (begin van) bewijs volgt dat het aannemelijk is dat eiser geen bescherming zal krijgen wanneer hij naar Italië terugkeert en daardoor in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht komt. De rechtbank verklaart het beroep daarom gegrond en ziet gezien de samenhang ook reden om het beroep van de echtgenote van eiser gegrond te verklaren.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7540](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 622

MK ABRS, 21-07-2021, 202102782/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 106

VREEMDELINGENBEWARING. De omstandigheid dat de vreemdeling tijdens het gehoor voorafgaand aan de bewaring rechtsbijstand is onthouden en in dat verband onjuist is voorgelicht, is een ernstig gebrek. Gelet op de aard van de maatregel en nu niet is gebleken van zeer zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris die aanleiding kunnen geven om aan dat gebrek voorbij te gaan, valt de belangenafweging in het voordeel van de vreemdeling uit. De inbewaringstelling is van aanvang af onrechtmatig.

1. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris heeft gehandeld in strijd met paragraaf A5/6.5 van de Vc 2000, omdat de ambtenaar belast met het gehoor (hierna: de ambtenaar) hem niet in de gelegenheid heeft gesteld om door een advocaat te worden bijgestaan bij het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling.

[...]

2.2. Paragraaf A5/6.5 van de Vc 2000 luidt: 'De ambtenaar als bedoeld in artikel 5.3 VV stelt de vreemdeling tijdig in kennis van het recht om in het bijzijn van een advocaat gehoord te worden.'

Indien de vreemdeling een advocaat bij het gehoor wenst, worden de piketcentrale of de voorkeursadvocaat bericht over de voorgenomen inbewaringstelling. In geval van hernieuwde inbewaringstelling als bedoeld in paragraaf A5/6.7 Vc kan dit bericht verzonden worden naar de advocaat die de vreemdeling in de eerdere bewaringsprocedure al bijstond.

Er mag met het gehoor worden begonnen zonder bijzijn van een advocaat:

- indien de vreemdeling geen advocaat bij het gehoor wenst;
- indien de vreemdeling wel een advocaat bij het gehoor wenst, en de advocaat heeft aangegeven niet bij het gehoor aanwezig te kunnen of te willen zijn; of
- indien de vreemdeling wel een advocaat bij het gehoor wenst, en er binnen twee uur na de verzending van het bericht over de voorgenomen inbewaringstelling nog geen advocaat aanwezig is.' [...]

4. De Afdeling maakt uit het proces-verbaal op dat de vreemdeling voorafgaand aan het gehoor en de oplegging van de maatregel van bewaring kenbaar heeft gemaakt dat hij het gehoor bij voorkeur in het bijzijn van zijn advocaat wenste af te leggen en dus heeft verzocht om rechtsbijstand. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 23 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2483](#), is de staatssecretaris na een verzoek van de vreemdeling om rechtsbijstand gehouden om de nodige inspanningen te verrichten om de vreemdeling van die rechtsbijstand te voorzien. De ambtenaar heeft in dit geval eenmalig met het kantoor van de advocaat gebeld en heeft toen alleen de telefoniste aan de lijn gekregen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen en de staatssecretaris ter zitting bij de rechtbank heeft verklaard, rechtvaardigde de mededeling van de telefoniste dat de advocaat in een bespreking zat en dus niet direct aanspreekbaar was, niet de conclusie dat kan worden aangenomen dat de advocaat niet bij het gehoor aanwezig kon of wilde zijn. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 19 januari 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AS4095](#). De advocaat heeft ook niet alsnog aan de staatssecretaris kenbaar gemaakt dat hij het gehoor niet zou bijwonen. In die situatie was de staatssecretaris op grond van zijn eigen beleid gehouden om bij deze hernieuwde inbewaringstelling de advocaat een bericht te verzenden over de voorgenomen inbewaringstelling en vervolgens de in paragraaf A5/6.5 van de Vc 2000 genoemde wachttijd van twee uur in acht te nemen. Dat heeft hij niet gedaan. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

4.1. Daarnaast heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris de vreemdeling niet onjuist heeft voorgelicht. Om dit te beoordelen gaat de Afdeling veronderstellenderwijs ervan uit dat de advocaat wel op de hoogte was gesteld van de voorgenomen inbewaringstelling, ook al blijkt dat juist niet uit de stukken. De vreemdeling betoogt ook dan terecht dat hij in zijn belangen is geschaad doordat de ambtenaar hem niet in kennis heeft gesteld van de mogelijkheid om het gehoor met twee uur uit te stellen vanaf het moment dat de voorkeursadvocaat van het voornemen tot inbewaringstelling is ingelicht. Als de vreemdeling over die wachttijd was ingelicht, had hij daar mogelijk gebruik van gemaakt en geen toestemming gegeven om het gehoor zonder aanwezigheid van zijn advocaat te starten. De vreemdeling betoogt in dit verband terecht dat niet op voorhand vaststond dat zijn advocaat niet in staat was om binnen die wachttijd alsnog naar het detentiecentrum te komen om het gehoor bij te wonen, een vervanger te regelen of telefonisch met de vreemdeling te overleggen.

4.2. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris niet volgens zijn beleid in paragraaf A5/6.5 van de Vc 2000 heeft gehandeld. Daarmee is gegeven dat het recht op toevoeging van een raadsman bij vrijheidsontneming, bedoeld in artikel 100, eerste lid, van de Vw 2000, is geschonden en dat de vreemdeling in zijn belangen is geschaad. Dit gebrek maakt de inbewaringstelling, indien voor de rest aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, pas onrechtmatig indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 20 januari 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:157](#). De omstandigheid dat de vreemdeling tijdens het gehoor voorafgaand aan de bewaring rechtsbijstand is onthouden en in dat verband onjuist is voorgelicht, is een ernstig gebrek. Gelet op de aard van de maatregel en nu niet is gebleken van zeer zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris die aanleiding kunnen geven om aan dat gebrek voorbij te gaan, valt de belangenafweging in het voordeel van de vreemdeling uit. Dit betekent dat de inbewaringstelling van de vreemdeling van aanvang af onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2021:1571](#)

JnB 2021, 623

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 20-07-2021 (publ. 21-07-2021),

NL21.11133

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. In dit geval zijn de processen-verbaal van de Kmar zo gebrekkig dat geen plaats is voor een belangenafweging. Ambtshalve vaststelling dat bewaring onrechtmatig is en dus onmiddellijke opheffing en invrijheidstelling.

6. De rechtbank is van oordeel dat nu twee processen-verbaal zijn opgemaakt ten aanzien van dezelfde vreemdeling en ten aanzien van dezelfde omstandigheden, maar met verschillende namen van eiser, met een tegenstrijdige aanleiding en de processen-verbaal ook op andere punten nog tegenstrijdig zijn, verweerder dermate onzorgvuldig heeft gehandeld, dat zowel de staandehouding als de daaropvolgende maatregel van bewaring onrechtmatig moet worden geacht.

7. De rechtbank moet kunnen uitgaan van de inhoud van de processen-verbaal van de Kmar. Indien de verslaglegging van de feiten en met name van de aanwending van bevoegdheden die de Kmar heeft om de bewegingsvrijheid van een vreemdeling te beperken en te ontnemen zo gebrekkig is als in de onderhavige procedure, is geen plaats meer voor een belangenafweging. De rechtbank moet te allen tijde kunnen beoordelen of de bevoegdheden die zijn aangewend op rechtmatige wijze zijn aangewend en door daartoe bevoegde personen. Dat verweerder een zeer groot belang heeft bij het overdragen van eiser, gelet op de gedragingen van eiser die zich langdurig onrechtmatig op het grondgebied van meerdere lidstaten bevindt en reeds eerder door verweerder is overgedragen, is daarom thans niet relevant. Aan een vreemdeling die, zoals eiser, zich niets gelegen laat aan verplichtingen om uitsluitend rechtmatig op het grondgebied van de Unie te verblijven komt dezelfde processuele waarborgen toe als aan iedere andere vreemdeling. Gelet op de ernst van de gebreken komt de rechtbank aan een belangenafweging niet toe en leiden de tegenstrijdige processen-verbaal over het voortraject tot de conclusie dat de maatregel moet worden opgeheven.

8. De rechtbank overweegt dat de beroepsgrond van eiser geen betrekking heeft op de vaststelling dat er twee processen-verbaal zijn opgemaakt die niet met elkaar in overeenstemming zijn. Gelet op het karakter van vrijheidsontneming en de Unierechtelijke plicht voor de rechtbank om een daadwerkelijk rechtsmiddel te bieden als een vreemdeling verzoekt om invrijheidstelling en daarmee om de rechtmatigheid van de inbreuk door de autoriteiten op zijn recht op vrijheid te toetsen, beoordeelt de rechtbank alle aspecten van de rechtmatigheid van de maatregel ambtshalve. In de onderhavige procedure stelt de rechtbank ambtshalve vast dat de maatregel van bewaring van aanvang af onrechtmatig is. Dit betekent dus dat de rechtbank de maatregel onmiddellijk zal opheffen en eiser onmiddellijk in vrijheid zal stellen.

9. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond en de maatregel van bewaring vanaf het moment van opleggen daarvan onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7680](#)

[Naar inhoudsopgave](#)